

Kapitein Winokio

SPROOKJES

Roodkapje * Klein Duimpje * Sneeuwitje

+ CD&MP3

Roodkapje en de boze wolf

Rood! Dat was de lievelingskleur van Roodkapje. Je hebt vast al wel gehoord van haar en van de boze wolf. Schuif maar lekker onderuit want hier komt het verhaal van Roodkapje.

Er was eens een meisje met rode sproeten. Zo mooi en zo lief dat iedereen van haar hield. Nog het meest haar grootmoeder, die voor het kind een roodfluwelen kapje had gemaakt. Omdat het meisje dit elke dag droeg, heette ze voortaan Roodkapje.

Samen met haar moeder woonde Roodkapje in een huisje aan de rand van het dennenbos. Zo'n heel gezellig huis met bloembakken voor de vensters en kanten gordijntjes voor het raam. In de voortuin stond een drukbezocht houten vogelhuisje.

**FWIET FWIET
TJILP TJILP TJILP**

Op een dag zei de moeder van Roodkapje: 'Roodkapje, kom eens hier. Oma is heel ziek. Ik heb voor haar verse groenten gemaakt, kippenbouillon en gemberkoekjes. Alles zit in deze mand. Wil jij die naar haar brengen? Ga erheen voor het donker wordt en pas op voor de boze wolf in het bos. Dus belooft... belooft mij dat je op het wandelpad blijft.' 'Belooft mama,' zei Roodkapje terwijl ze de mand nam en vertrok.

Oma woonde aan de andere kant van het dennenbos. Dat was voor Roodkapje een flink uur stappen. Maar stappen, dat deed ze graag en ze huppelde vrolijk over het bospad met de mand in haar hand.

Klein Duimpje

Er was eens een heel klein maar slim jongetje. Het jongetje was niet groter dan een duim. Daarom heette hij Klein Duimpje. Kijk maar eens naar jouw eigen duim. En zie hoe klein die is en hoe groot jij zelf bent. En wie niet groot of sterk is, moet slim zijn.

Klein Duimpjes vader was houthakker en zijn moeder deed het huishouden. Vaak hadden ze honger en geen geld om eten te kopen. 'Op een dag zullen we rijk zijn,' piepte Klein Duimpje – want als je zo klein bent, dan heb je natuurlijk een hoog stemmetje.

Toen Klein Duimpje zeven jaar oud was en al zeven centimeter groot, mocht hij mee hout gaan hakken in het bos. Zijn vader stond klaar met paard en kar. 'Papa, mag ik het paard menen?' 'Wil jij het paard besturen? Maar Klein Duimpje, je bent toch te klein? Hoe ga jij de teugels van het paard in je handjes houden?' 'Niet nodig, ik kruip in het oor van het paard en stuur zo onze kar het bos in.' 'Wel, laat dat maar eens zien,' zei de vader.

De volgende ochtend kregen de koeien te eten. De boer stak zijn riek in het verse hooi, net onder Klein Duimpje. Samen met het hooi belandde hij in de voederbak van de koeien. Oh nee! Een gulzige koe tastte toe en at Klein Duimpje op. Met hooi en haar.

Toen hij wakker werd, zat hij in de maag van de koe, en die bleef maar hooi eten. 'Stop,' riep Klein Duimpje, 'geen hooi meer geven! Er kan niets meer bij! De maag is vol!' De boer, die net de koe aan het melken was, viel van zijn kruk. 'Een sprekende koe?!' Hij hoorde het weer. 'Geen hooi meer voeren, er kan niets meer bij!' 'Deze koe is behekst!' krijste de boer. Hij greep zijn bijl en hakte de koe in stukken. Al het vlees werd goed gebruikt, behalve de maag – die smeed de boer op de mesthoop. (Dat is de berg kaka van alle dieren op de boerderij. Ik zeg het er maar bij.)

Sneeuwitje en de zeven dwergen

Haartjes zo zwart als roet.
Lipjes zo rood als bloed.
Een huid zo wit als sneeuw.

Weet jij over wie het gaat?

Heel lang geleden leefden er eens een koning en een koningin. De koningin wilde graag een kindje. 'Ik wil een kindje met een huid zo wit als sneeuw, lipjes zo rood als bloed, en haren zo zwart als roet.' Maar toen het kindje geboren werd, stierf de koningin. De baby had een huid zo wit als sneeuw, lipjes zo rood als bloed, en haren zo zwart als roet. Ze noemden haar Sneeuwwitje en ze was prachtig.

De zeven dwergen en de prins maakten de kist snel open. Sneeuwitje sprong eruit. Springlevend. Wel met een dikke buil. 'Kom hier, dat ik jullie allemaal knuffel!' De open plek in het bos vulde zich met warmte en de vogeltjes, die floten weer vrolijk als voordien. De jonge prins vroeg:

'Sneeuwitje, mag ik u kussen?'

'Dat mag,' zei ze zielsgelukkig. En ze gaven elkaar een lange, natte kus. Alle dwergen riepen:

'Ei!'

Intro
♩. = c. 54

A6add2 Bm7 E- A6add2

Haar-tjes zo zwart als roet, Sneeuw-

Bm7 E7 A E+ A6add2

wit - je, Sneeuw - wit - je. Lip - jes zo rood als bloed, Een

Bm7 E7 A A7 D A

huid zo wit als sneeuw. Sneeuw - wit - je, de mooi - ste van het land, De

E7 A A7 D A

ko - nin-gin is haar vij-and. Sneeuw-wit-je moet vluch-ten in het bos, de

G#7 Bm E A6add2

ja - ger liet haar los. Haar-tjes zo zwart als roet, Sneeuw-

Bm7 E7 A E+ A6add2 Bm7 E7

wit - je, Sneeuw - wit - je. Lip-jes zo rood als bloed, Een huid zo wit als

A Bm7 E7 A Bm7 E+ A6add2

sneeuw. Een huid zo wit als sneeuw. Sneeuw - wit - je neemt je mee.

molto rall.

